

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstthinget. N° 70.

Ottende Session.

43de Møde.

Tirsdagen den 17de Februar

(Fortsat.)

Indenrigsministeren (fortsat): Jeg troer slet ikke, det gaaer an, — ja, denne Anskuelse er virkelig paa et andet Sted og i en anden Sammenhæng gjort gjældende — jeg troer virkelig, at det ikke gaaer an saaledes at sammenblande den Vedkommendes Stilling som den, der faaer Erstatning, og som den, der svarer Skatter, være sig til Communen eller til Staten. Men fremsfor Alt maa jeg bede bemærket, at man ingenlunde maa glemme, at de Foranstaltninger, som her er Spørgsmaal om, fortrinsviis og først ere i den vedkommende Egnis Interessé, og i mange Tilfælde ere de aabenbart ogsaa i den Enkeltes Interessé, hvem det iøvrigt kan ramme, at der træffes en eller anden Forholdsregel, som kan blive sødelig for ham. Man maa ogsaa huske paa, at ved mange af disse Foranstaltninger møder det Spørgsmaal, om der ikke er nogen Skyld hos den enkelte Eier. Fremdeles er det temmelig tvivlsomt, om man ikke er isærd med at tage formeget bort fra den Enkelte. Jeg kan ingenlunde erkjende, at her er noget af de Tilfælde, hvor der kan være Tale om Anvendelse af den Grundlovsparagraph, hvori der er Spørgsmaal om tvungen Afstaaelse mod fuldt Bederlag; det er et ganske andet og særligt Forhold her er Spørgsmaal om; det er for den vedkommende Eiers Skyld, for Egnens Skyld, for det vedkommende større Districts Skyld, at de forskjellige Forholdsregler træffes, og i saa Fald troer jeg, at det maa anerkjendes som

noget ganske Naturligt, at der er tre Parter: der er den Vedkommende selv, navnlig naar der hos ham beviist er udbrudt en smitsom Sygdom; der er Egnen, og der er Landet i det Hele taget. Hvorledes nu Forholdet mellem dem skal stilles, det kan være noget tvivlsomt; jeg troer, at man her er paa Vej til at gjøre det altfor godt for Eieren, og i ethvert Fald er det klart, saavel af de Forslag, som ere vedtagne, som af det, der ligger for, at man er tilbøielig til at lægge formeget paa Statskassen. Statskassen bør virkelig, mine Herrer, gjøre Indsigelse mod, at den ansees som et Pakafel, der skal bære alle Byrder, som man vil lægge paa den; det gaaer virkelig ikke an, naar der skal være Ligelighed i Forholdet, bestandigt at lade Statskassen bære den større Andeel, idet man antager, at Trykket da mærkes mindre. Naar dette Princip ved alle Leiligheder skulde følges, saa mener jeg, at det bliver uoverkommeligt for Statskassen, og her er netop et Tilfælde, hvor jeg troer, man bør gjøre en bestemt Indsigelse mod det. Det rimelige og billige Forhold staaer for mig aldeles bestemt som det lige Forhold, som den halve Deel.

Besvarelse: Jeg skal dog tillade mig at gjøre den Bemærkning, at, saavidt jeg har opfattet denne Gjenstand, som ligger temmelig langt borte fra dem, jeg ialmindelighed bestæftiger mig med, saa omfatter denne Bestemmelse i § 7 ogsaa de Tilfælde, hvor de Dyr, der ere belagte med denne Sygdom, have saa godt som ingen Værdi, og i dette Tilfælde skal Eieren have i Erstatning $\frac{2}{3}$ af Dyrets Værdi. Der staaer nemlig: „Den saaledes usundne Sum erstattes Eieren fuldt, hvis der ved Dyrenes Nabning ikke findes Spor